

Sygn. akt VI GC 1315/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	sekr. sąd. Wioleta Zielonka	

po rozpoznaniu w dniu 06 lutego 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. M.**

przeciwko **R. F.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. F. na rzecz powoda P. M. kwotę 23 844,18 złotych (dwadzieścia trzy tysiące osiemset czterdzieści cztery złote osiemnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 22 938,90 złotych za okres od dnia 21 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,
- 905,28 złotych za okres od dnia 22 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego R. F. na rzecz powoda P. M. kwotę 4 810 złotych (cztery tysiące osiemset dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1315/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 stycznia 2018 roku powód P. M. domagał się zasądzenia od pozwanego R. F. kwoty 23 844,18 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 22 938,90 złotych za okres od dnia 21 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty i 905,28 złotych za okres od dnia 22 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że sprzedał pozwanemu towary wyszczególnione w fakturach numer (...), które zostały przez pozwanego odebrane bez zastrzeżeń. Pozwany na poczet faktury numer (...) uiścił kwotę 1 709,87 złotych, a następnie w wyniku wezwań do zapłaty dokonał kolejnej wpłaty na poczet tej faktury w kwocie 2 000 złotych oraz zobowiązał się przedstawić harmonogram spłaty zadłużenia. Do podpisania ugody jednak nie doszło.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 maja 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 582/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany R. F. domagał się oddalenia powództwa zarzucając, że powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia, albowiem przedstawił wyłącznie niepodpisane faktury. Pozwany wskazał również, iż powód nie wykazał, aby wniosek o rozłożenie na raty dotyczył należności objętych roszczeniem powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2017 roku P. M. sprzedał R. F. wyposażenie kuchenne w postaci okapu przyściennego skośnego, regału magazynowego, nadstawki na stół, stołów ze zlewem, stołu z basenem, stołu przyściennego z półką i kuchni gazowych za kwotę 26 648,77 złotych.

R. F. uiszczył z tego tytułu kwotę 1 709,87 złotych, którą uwzględniono w treści faktury numer (...), z terminem płatności do dnia 20 czerwca 2017 roku wskazując, iż pozostała do zapłaty kwota 24 938,90 złotych.

faktura – k. 11 akt

Następnego dnia, tj. w dniu 14 czerwca 2017 roku, P. M. sprzedał R. F. profesjonalny płyn myjący do zmywarek i profesjonalny nablyszczacz do zmywarek za kwotę 905,28 złotych. Sprzedaż została udokumentowana fakturą numer (...), z terminem płatności do dnia 21 czerwca 2017 roku.

faktura – k. 12 akt

Z uwagi na bezskuteczny upływ terminu do uregulowania należności z powyższych faktur, pismem z dnia 21 sierpnia 2017 roku i z dnia 21 września 2017 roku P. M. wezwał R. F. do uregulowania długu wynikającego z zobowiązania udokumentowanego fakturami numer (...) na kwotę 905,28 złotych i numer (...) na kwotę 24 938,90 złotych.

ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 13 akt, wezwanie ostateczne przedsądowe do zapłaty wraz z dowodem odbioru – k. 14-15 akt

Pismem z dnia 13 listopada 2017 roku pełnomocnik P. M. wezwał ponownie R. F. do zapłaty powyższych należności.

W odpowiedzi na to wezwanie pełnomocnik R. F. w piśmie z dnia 27 listopada 2017 roku przedstawił propozycję spłaty należności w ratach. Jednocześnie R. F. na poczet faktury numer (...) wpłacił kwotę 2 000 złotych.

Mailem z dnia 08 grudnia 2017 roku pełnomocnik P. M. odpowiadając na propozycję ugody wskazał, iż jego mocodawca wyraża zgodę na zawarcie zaproponowanej ugody pod warunkiem, że zostanie sporządzona w formie aktu notarialnego.

Pełnomocnik R. F. nie udzielił odpowiedzi na przedstawioną mu propozycję warunków zawarcia ugody.

wydruk korespondencji mailowej – k. 45 akt, wezwanie do zapłaty – k. 15 akt, pismo – k. 16 akt, projekt ugody – k. 44 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie powyższych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań powoda, albowiem pełnomocnik powoda oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 06 lutego 2019 roku wniósł o pominięcie tego dowodu, zaś wniosku o przeprowadzenie tego dowodu

strona pozwana nie składała. Sąd pominął także dowód z zeznań pozwanego, albowiem pozwany mimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na rozprawę w dniu 06 lutego 2019 roku i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód P. M. domagał się zasądzenia od pozwanego R. F. kwoty 23 844,18 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 22 938,90 złotych za okres od dnia 21 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty i 905,28 złotych za okres od dnia 22 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, swoje roszczenie wywodząc z umowy sprzedaży towarów wskazanych w fakturze numer (...) oraz faktu nie uiszczenia przez pozwanego należności wynikających z wystawionych za te towary faktur.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany R. F. podnosił, że powód nie przedstawił dowodów na poparcie zasadności swojego roszczenia, przedstawił bowiem jedynie niepodpisane faktury, które nie stanowią dowodu zawarcia i wykonania umowy oraz nie udowodnił, aby wniosek o rozłożenie na raty dotyczył należności objętych roszczeniem powoda.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Powyższy przepis kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powód) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę.

W świetle powyższego uznać należy, że umowa sprzedaży jest umową wzajemną – obowiązkiem sprzedawcy przeniesienia własności rzeczy i wydania jej odpowiadają bowiem obowiązki kupującego zapłaty ceny i odbioru przedmiotu sprzedaży.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężar obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie P. M. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że pozwany R. F. złożył zamówienie na wskazane w fakturach towary, że powód przeniósł na swojego kontrahenta, tj. pozwanego ich własność oraz wydał mu sprzedany towar, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty ich ceny.

Niewątpliwie zważyć należało, że podpisane faktury mają jedynie charakter dokumentu prywatnego, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi do wniosku, że Sąd może oczywiście wyrokować także w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych), ale jedynie w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. Podkreślić jeszcze raz należy, że faktura jest jedynie dokumentem rozrachunkowym i nie stanowi samoistnego dowodu zawarcia umowy sprzedaży i jej wykonania przez powoda w sposób uzasadniający żądanie zapłaty za towar, w sytuacji zaprzeczania przez pozwanego istnienia takiej umowy między stronami. W okolicznościach analizowanej sprawy strona powodowa winna zatem innymi środkami dowodowymi dążyć do wykazania zasadności swoich roszczeń, co też uczyniła przestawiając dowody w postaci korespondencji mailowej obejmującej negocjacje ugodowe, jak i dowodów częściowej zapłaty, co prowadziło do przyjęcia, że pozwany dokonał tzw. niewłaściwego uznania długu.

Sąd podziela i przyjmuje za własne poglądy wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 12 października 2017 roku (sygn. akt V ACa 627/16), iż uznanie roszczenia może być dokonane w dwóch formach: jako uznanie właściwe oraz uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego, drugie zaś określone jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Pierwsze jest zatem oświadczeniem woli, drugie zaś jest zewnętrznym wyrażeniem przeświadczenia o istnieniu roszczenia, czyli oświadczeniem wiedzy. W wyroku z dnia 11 sierpnia 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I CSK 703/10 Sąd Najwyższy wyjaśnił przy tym, iż uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Objawem zaś takiej świadomości są niewątpliwie pertraktacje dłużnika z wierzycielem na temat rozłożenia długu na raty.

Poza sporem pozostawało, że pozwany R. F. dokonał częściowej zapłaty należności wynikającej z faktury numer (...), tj. kwoty 1 709,87 złotych w dniu zawarcia umowy oraz kwoty 2 000 złotych w późniejszym okresie, po wezwaniu go do zapłaty.

Zgodnie zaś z poglądem prezentowanym w doktrynie oraz orzecznictwie przedmiotu, który to pogląd podziela niniejszy Sąd, nawet częściowe wykonanie zobowiązania jest traktowane jako uznanie całego roszczenia przez dłużnika (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 roku, sygn. akt I CK 133/04). Skoro zatem pozwany uiszczył część należności głównej wynikającej z faktury numer (...), nie budziło wątpliwości Sądu, że tą czynnością dokonał uznania przedmiotowego roszczenia.

Uznania (niewłaściwego) powyższego roszczenia, jak również roszczenia wynikającego z faktury numer (...) upatrywać także należy w prowadzonych przez pełnomocników stron negocjacjach mających prowadzić do zawarcia ugody między stronami. Wprawdzie pozwany podnosił, że powód nie udowodnił, iż wniosek o rozłożenie na raty dotyczył należności objętych roszczeniem powoda, niemniej jednak wskazać należy, że to pozwanego – po myśli art. 6 k.c. – obciążał obowiązek wykazania, że pozwany posiadał wobec powoda jeszcze inny dług i to tego innego długu właśnie dotyczyły przedmiotowe negocjacje ugodowe. To bowiem pozwany z tej okoliczności chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie zakwestionował w żadnym zakresie twierdzenia powoda zawartego w piśmie z datą w nagłówku „dnia 17 lipca 2018 roku” (k. 42-43 akt), że jedynym stosunkiem zobowiązaniowym między stronami były umowy sprzedaży towarów udokumentowane fakturami numer (...). Co więcej, pozwany nie zaprzeczył również prawdziwości przedłożonego przez powoda projektu ugody (k. 44 akt) będącego przedmiotem dalszych uzgodnień, a z którego wynika jednoznacznie, że ugoda dotyczyć miała należności wynikających z obu faktur objętych przedmiotem procesu.

Wobec powyższego w ocenie Sądu nie było wątpliwości, że częściowa zapłata należności objętej fakturą numer (...), jak również złożenie propozycji zawarcia ugody poprzez rozłożenie na raty należności wynikających z faktur numer (...) świadczy o uznaniu (tzw. niewłaściwym) długu przez pozwanego, a zatem w istocie potwierdza, że pozwany nabył od powoda własność towarów wyszczególnionych w tych fakturach i jest zobowiązany do zapłaty za nie (ma tego świadomość), co czyni roszczenie powoda zasadnym w całości.

W świetle powyższego Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego R. F. na rzecz powoda P. M. kwotę 23 844,18 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 22 938,90 złotych za okres od dnia 21 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty i 905,28 złotych za okres od dnia 22 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego sprawę pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 4 810 złotych, co obejmowało: opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych, ustalone w oparciu o

§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz opłatą sądową od pozwu w kwocie 1 193 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 04 marca 2019 roku